

Книжку присвячуємо всім політичним
в'язням, які борються за українську
свободу і незалежність.

ВОЛЕН

Усе почалося з несподіваного дзвінка о першій годині ночі. Аби розмовою не розбудити чоловіка, метнулась у коридор.

— Алло, Людмила Петрова?

— Так. А хто це?

— Вибачте, що запізно. Моє ім'я Волен.

— Перепрошую? — спросоння перепитала я, почувши дивне ім'я.

— Во-лен. Мені вас рекомендував головний лікар Київського військового шпиталю, де ви працюєте медсестрою.

— Так, я вас слухаю.

— Моїй онкохворій матері потрібна доглядальниця. З головним лікарем я про все домовився. Подробиці при зустрічі. Чекатиму вас завтра о сьомій ранку біля виходу з метро на станції «Хрещатик».

— Стривайте... — тільки й вимовила я і почула у слухавці короткі гудки.

рористична операція. Тим, хто підтримував Україну, стало небезпечно залишатись у Донецьку. Чоловіку довелося терміново за безцінь продати бізнес. Ми перебралися до Києва і винайняли квартиру. Микола вирішив піти у добровольчий батальйон новоствореної нацгвардії. Я його підтримала. Сама влаштувалась у Київський військовий шпиталь, а паралельно збирала волонтерську допомогу для українського війська, яке створювалося буквально з нуля. Потім чоловікові під Слов'янськом осколком відірвало руку. Тепер мені вже було не до філології, довелося відкласти дисертацію і братися за будь-який приробіток.

Я допила каву і глянула на годинник. За хвилину сьома, але клієнта досі не було, тож я прогуглила його чудернацьке ім'я в Інтернеті й дізналася, що Волен означає — воля Леніна. Які ж це батьки так найменували дитину?! Не встигла додумати, як задзвонив мій смартфон. Високий, міцний чоловік років сорока, рішуче підійшов до мене і відрекомендувався. Різкий запах парфуму «Гуччі» вдарив у ніс. Ти ба, який пунктуальний! Волен у дорогому костюмі був як солідний бізнесмен.

— Попереджаю, Людмило, у мами уїдливій характер.— Чоловік без зайвих передмов одразу перейшов до справи.— Довелося змінити вже трьох доглядальниць. Розраховую на ваше терпіння та професіоналізм.

— Не турбуйтеся, я маю досвід,— запевнила я.

— Із першого погляду не скажеш. Ви схожі більше на вчительку, ніж на медсестру.

їх недоторканими, я ще дізнаюся. Треба ж буде про щось розмовляти з незнайомою хворою людиною, залишившись із нею наодинці.

Хвора була лежачою, тому дзвонити не було сенсу. Відчинивши двері такими ж прадавніми ключами, я потрапила до квартири. З порога вдарив у ніс кислий запах. Велика і простора квартира з високою стелею була обставлена чеськими меблями, популярними в радянські часи. Бордові шпалери із золотими візерунками справляли пафосне, але гнітюче враження. На стінах деінде розвішані натюрморти у важких позолочених рамах. На комоді поруч із дисковим телефоном щільно стояли порцелянові статуетки янголяток, балерин і кришталева ваза. Здавалося, ніби машиною часу я потрапила у вісімдесяті роки до помешкання якихось заможних партійних діячів.

— Агов, Віро Іванівно?! — гукнула я, щоб попередити про свою присутність і не налякати, бува, жінку.

У відповідь ані звуку. Тільки ритмічне цокання годинника у мертвій тиші.

Слабкі промені світла насилу продиралися крізь зашторені шибки напівтемної спальні. У кутку гучно цокав величезний підлоговий годинник, старанно відраховуючи кожную хвилину життя, що залишилися господарці квартири.

Мені забракло кисню, я квапливо відсунула штори та прочинила вікно. Свіже повітря разом із яскравим

— Що сталося? Хто дзвонив? — запитав чоловік, щойно я повернулася до кімнати.

— Це по роботі,— пояснила я.— Клієнт призна-
чив зустріч на ранок.

— Завтра у тебе вихідний. Ми домовлялися з хлопцями поїхати на природу.

— Вибач, любий. Поїдеш сам. Порибалите чолові-
чою компанією.

— А якщо ми там гарних русалок зустрінемо?

— Кращої за мене все одно нікого немає. А нам скоро за квартиру платити. Та ще й головний лікар порадив...

— Іди до мене, моя матінко Терезо.

Я підійшла до Миколи, який міцно обійняв мене своєю єдиною рукою. Другу довелося ампутувати після поранення в АТО.

— Люблю! — прошепотів він мені на вухо.

— І я тебе люблю! — притулилась я до чоловіка і погладила його колюче коротко стрижене волосся.— Як рука?

— Досі не розумію, як може боліти те, чого нема,— спробував відбутися жартом Микола.

— Фантомні болі. Усе буде добре. Давай спати,— запропонувала я, умотивившись поруч із чоловіком.

Микола вимкнув нічник і притягнув мене до себе.

Наступного ранку за чверть до сьомої я вийшла з київського метро на станції «Хрещатик». На вулиці було прохолодно, відчувалося, що літо змінила осінь. Затягнуте темно-оливковими хмарами небо віщувало

— Ваша правда. Я пишу кандидатську з української літератури, але тимчасово, через війну, працюю за першою спеціальністю — медсестрою. Можу показати диплом.

— Не треба.

Волен швидко дістав зі шкіряної барсетки ключі та візитівку.

— Тут адреса мами і мій телефон.

— Але ми ще...

— Телефонувати тільки, якщо вона помре! — перервав мене чоловік.

— Але ми ще не домовилися про умови.

Волен знову поліз у барсетку і вийняв тугу пачку стогривенних купюр.

— Це аванс і гроші на всякі мамині потреби. Після завершення отримаєте вдвічі більше.

— Гаразд, домовилися,— погодилась я.

— Бажаю удачі, Людмиле. Вона вам знадобиться!

Волен уже сідав у припаркований просто на тротуарі чорний «лексус».